

РЕШЕНИЕ

№ 2921

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТОЗАР Д. Д.

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОЗАР Д. Д. Гражданско дело № 20231110162259 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на К. Д. Г. срещу Държавата Република България, представлявана от Министъра на финансите.

Ищецът твърди, че с решение от 21.06.2018г. по делото „Г. и други срещу България“ ЕСПЧ приел нарушение на чл. 6, пар. 1 от ЕКЗПЧОС спрямо ищеца и други лица поради лишаване от възможността да подложат на разглеждане делата им пред справедлив и безпристрастен съд от съдебната система на Република България. Посочва, че му било наложено наказание глоба от 30лв. и отнети 5 контролни точки с НП № 567/10 от 12.03.2010г. на началника на РУ – МВР – гр. Самоков, което същият не могъл да обжалва и жалбата му не била разгледана поради действалата нормативна забрана в ЗДвП за обжалваемост на глоби до 50лв. ЕСЧП в решението си приел, че тази забрана противоречи на чл. 6, пар. 1 ЕКЗПЧОС, тъй като ограничава достъпа до съд. След решението на ЕСПЧ, ищецът поискал възобновяване на АНД, но му било отказано. В края на 2020г. НС приело изменения в ЗАНН, които обаче действали занапред и не ползвали ищеца. По този начин същият бил лишен от правото да докаже невинността си и незаконосъобразността на издаденото НП. С Решение № 1/01.03.2012г. на Конституционния съд на Република България по к. д. № 10/2011г. пък била обявена за противоконституционна нормата на чл. 189, ал. 13 (предишен чл. 189, ал. 5) ЗДвП. Ищецът счита, че законодателният орган – НС, не е предвидил ефикасни вътрешноправни средства за защита правата на ищеца в резултат от установеното нарушение на ЕКЗПЧОС, както и не изпълнил задълженията си по чл. 22, ал. 4 ЗКС да уреди последиците от обявения за

противоконституционен текст. Вследствие на това бездействие, ищецът претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, загуба на доверие, разочарование, безсилие и др., които датират от 22.06.2018г. до настоящия момент.

Съобразно изложеното, моли за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от **6000лв.**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди поради невъзможност за изпълнение на решението на ЕСПЧ и от неизпълнение на задължението по чл. 22, ал. 4 от ЗКС за уреждане на последиците след влизане в сила на Решение № 1/01.03.2012г. по к. д. № 10/2011г., ведно със законната лихва от 22.06.2018г. до окончателното плащане.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок. Счита, че не е процесуално и материалноправно легитимиран да отговоря за поведение на НС. Отрича ищецът да е претърпял неимуществени вреди, които да се намират в причинно-следствена връзка с твърдяното нарушение. Оспорва иска и по размер.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

По делото не е спорно, че на ищеца К. Г. е издадено наказателно постановление № 567/10 от 12.03.2010г. от Началника на РУМВР – Самоков за това, че на 20.02.2010г. около 00:00ч. в к. к. „Боровец“ като водач на МПС използвал светлини, допълнителни за намалена видимост при ясно време, с което нарушил чл. 74, ал. 1 ЗДвП и на основание чл. 53 ЗАНН и чл. 180, ал. 1, т. 1, пр. 1 ЗДвП му е наложено наказание глоба в размер от 30лв. и са му отнети 5 контролни точки. Ищецът е депозирал жалба пред РС – Самоков срещу издаденото наказателно постановление, по което е образувано НАХД № 296/2010г. С протоколно определение от 05.10.2010г. съдът е приел, че жалбата е недопустима, тъй като според чл. 189, ал. 5 ЗДвП не подлежат на обжалване наказателни постановления, с които е наложена глоба до 50лв., и е прекратил производството по делото. С окончателно определение от 30.11.2010г., постановено по КАД № 886/2010г. по описа на АССО, е оставено в сила определението на РС – Самоков.

Не е спорно, че към датата на деянието, за което е издадено наказателното постановление – 20.02.2010г., редакцията на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е предвиждала, че не подлежат на обжалване наказателни постановления, с които е наложена глоба до 50лв. включително.

С решение № 1/01.03.2012г. по к. д. № 10/2011г. Конституционният съд на Република България обявява за противоконституционен чл. 189, ал. 13 от Закона за движението по пътищата (обн., ДВ, бр.20 от 5 март 1999 г., посл. изм., ДВ, бр.19 от 8 юни 2011 г.). През 2011г. текстът на ал. 5 на чл. 189 се допълва и се трансформира в ал. 13 на чл. 189 ЗДвП (обн., ДВ, бр.10/2011г.), като същият гласи, че не подлежат на обжалване наказателни постановления и електронни фишове, с които е наложена глоба до 50лв. включително.

Установява се от събраните доказателства, че ищецът в производството е завел жалба пред ЕСПЧ, като с Решение от 21.06.2018г. съдът приема, че от страна на Република България е допуснато нарушение на чл. 6 от Конвенцията чрез невъзможността жалбоподателите да подложат на разглеждане законосъобразността на наложените административни наказания глоби в размер до 50лв. по ЗДВП.

На 27.06.2018г. ищецът е депозирал молба пред Окръжна прокуратура – София, с която е поискал въз основа на решението на ЕСПЧ да се направи предложение до АССО за възобновяване на АНД № 296/2010г. по описа на РС – Самоков. С постановление от 08.08.2018г. прокурор при ОП – София е отказал да предприеме действия по възобновяване на административно-наказателното производство. С постановление от 25.09.2018г. на зам.-апелативен прокурор от ОП – София е отменено постановлението от 06.08.2018г. и е указано по искането да се произнесе окръжният прокурор на ОП – София. С постановление от 22.10.2018г. окръжният прокурор на ОП – София е отказал да изготви предложение за възобновяване. С постановление от 23.11.2018г. зам.-апелативен прокурор от ОП – София е потвърдил постановлението от 22.10.2018г. С постановление от 25.01.2019г. прокурор от ВАП е потвърдил постановлението от 23.11.2018г. С постановление от 01.08.2019г. заместник на главния прокурор при ВАП е потвърдил постановлението от 25.01.2019г.

На 22.12.2020г. в брой 109 на Държавен вестник са публикувани приети изменения от НС в ЗАНН, като в чл. 70, ал. 2, т. 6 е предвидено, че административнонаказателното производство подлежи на възобновяване, когато с решение на Европейския съд по правата на човека е установено нарушение на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, което има съществено значение за преписката или делото. В пар. 51 от ПЗР е предвидено, че законът влиза в сила една година след обнародването му в „Държавен вестник“. С преходна норма не е придадено обратно действие на нормата на чл. 70, ал. 2, т. 6 от ЗАНН, поради което следва да се приеме, че същата има действие само по отношение на настъпили след влизането ѝ в сила факти. В настоящия случай както самото деяние, за което е издадено наказателното постановление, така и решението на ЕСПЧ са с дата преди този момент. Ето защо, следва да се приеме, че това изменение не ползва ищеца.

При горните факти, съдът намира следното от правна страна:

Предявен за разглеждане е осъдителен иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 вр. чл. 52 ЗЗД.

Съгласно ч. 45 ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, а според чл. 49 ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа.

Разпоредбата на чл. 7 КРБ регламентира отговорността на Държавата за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи, включително Народното събрание и длъжностни лица. Отговорността на

държавата е деликтна, обективна, безвиновна, има гаранционно-обезпечителен характер и се реализира без оглед обстоятелството виновно ли е било поведението на съответните длъжностни лица.

Във връзка с доводите на ответника, че не е процесуално легитимиран да отговаря по предъявените претенции, в Решение № 72/21.04.2020г. по гр. д. № 2377/2019г., IV ГО на ВКС, Решение № 06.04.2020г. по гр. д. № 3804/2019г., IV ГО на ВКС и др. е разяснено, че в публичните правоотношения държавата участва чрез своите органи, които така осъществяват своите правомощия, а в гражданските правоотношения, като отделен равнопоставен правен субект, тя се представлява от министъра финансите, освен когато в закон е предвидено тя да се представлява от друг свой орган. Държавата участва в съдебни производства по граждански спорове за обезщетение за вреди по ЗОДОВ чрез процесуален субституент – органът, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите (чл. 7 ЗОДОВ). Съдебната практика приема, че държавата може да участва в съдебни производства чрез процесуален субституент и по граждански спорове за обезщетение за вреди на общо основание (чл. 49 ЗЗД, който урежда най-общо отговорността на възложителя за вредите от поведението на изпълнителя при или по повод изпълнението на възложената работа). Това практическо разрешение е възприето от законодателя в чл. 2в, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ (Нов – ДВ, бр. 94 от 2019 г.) по отношение на съдебните спорове за обезщетение за вреди от нарушение на правото на Европейския съюз. Всъщност, когато държавата участва в съдебно производство чрез процесуален субституент, тя не става страна по делото (каквато тя е, когато законният ѝ представител действа от нейно име), но е обвързана от постановеното решение, като да е била страна. Конституирането на процесуалния субституент като главна страна по делото, която извършва процесуалните действия от свое име, изключва възможността носителът на задължението (в случая държавата) да вземе участие в процеса като главна страна – в това е смисълът на процесуалната суброгация и разпростирането на действието на съдебното решение. По иск за вреди, държавата може да участва в делото като ответник, представлявана от министъра на финансите, в качеството му на неин законен представител, както и чрез процесуален субституент, в който случай тя (държавата) не става страна по делото, тъй като процесуалната суброгация изключва това, но е обвързана от съдебното решение, като да е била страна. По иск за обезщетение на вреди срещу държавата тя не може да участва в производството и като главна страна, представлявана от законен представител, и чрез процесуален субституент. Законово представителство на държавата изключва процесуалната суброгация. Предявеният иск не може да бъде разгледан и съответно – уважен или отхвърлен едновременно по отношение на носителя на задължението – държавата и по отношение на процесуалния субституент – съответният държавен орган или органи, които извършват съдопроизводствените действия от свое име. Отговорността за вреди е на държавата – тя дължи обезщетение на увредените лица. В случая е предявен иск само срещу държавата, но не и срещу конкретния държавен орган, от чието поведение се претендират

вредите, поради което с оглед цитираната съдебна практика държавата се явява надлежен ответник.

В ТР № 1/20.04.2023г. по тълк. дело № 1/2022г., ОСГТК на ВКС, е разяснено по задължителен за съдилищата начин, че съгласно чл. 5, ал. 1 и чл. 62, ал. 1 от Конституцията на Република България Народното събрание е длъжно да приема закони, които не противоречат на Конституцията. Основно задължение на народните представители, което поемат под клетва на основание чл. 76, ал. 2 КРБ при конституирането на всяко новоизбрано Народно събрание, е да спазват Конституцията. Приемането на противоконституционен закон е неизпълнение на основното задължение на Народното събрание и представлява деликт, тъй като е противоправно действие. Няма правно значение съставът на Народното събрание, нито как са гласували отделните народни представители, защото правно обвързващо е решението на мнозинството, а това е решение на държавния орган, осъществяващ законодателната власт. Разпоредбата на чл. 22, ал. 4 от Закона за Конституционния съд, чрез която се осъществява баланс между принципа за правна сигурност и принципа за правна справедливост, установява задължение на Народното събрание да уреди възникналите правни последици от запазеното действие на обявения за противоконституционен закон, за да възстанови по този начин нарушения конституционен ред. Законодателният орган е длъжен в срок до два месеца от влизане в сила на решението на Конституционния съд да преуреди конституционносъобразно в последващ закон последиците от обявения за противоконституционен закон - чл. 88, ал. 4 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, приет на основание § 1 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗКС /ПОДНС, ДВ, бр. 53 от 18.06.2013 г./, чл. 90, ал. 4 ПОДНС /ДВ, бр. 97 от 25.11.2014 г./, чл. 94, ал. 4 ПОДНС /ДВ, бр. 35 от 02.05.2017 г./, чл. 90, ал. 4 ПОДНС /ДВ, бр. 65 от 6.08.2021 г./ и чл. 90, ал. 4 ПОДНС /ДВ, бр. 109 от 21.12.2021 г./.

Бездействието на Народното събрание да уреди правните последици от прилагането на противоконституционен закон също представлява противоправно деяние, както и приемането на такъв закон, тъй като в противоречие на императивна правна норма /чл. 22, ал. 4 ЗКС/ не е изпълнено предвиденото в нея задължение. В резултат на противоправното действие на приемане на противоконституционен закон и противоправното бездействие, изразяващо се в неуреждане на имуществените последици след обявяването на закона за противоконституционен, за частноправните субекти могат да настъпят вреди като пряка и непосредствена последица от противоправното деяние.

За да има право на обезвреда обаче правният субект, е необходимо съгласно чл. 45 ЗЗД освен наличие на противоправно поведение, и настъпването на вредни последици, които да се намира в пряка причинно-следствена връзка с деянието. Съдът намира, че в случая по делото не е установено ищецът да е претърпял вреди, които да се намират в такава връзка с поведението на НС от обявения за противоконституционен закон. И двамата свидетели говорят за въздействието върху ищеца на Решението на съда в Страсбург, като св. П. дори познава ищеца от 2017г., а решението на КС е от

2012г., тоест пет години по-рано. Никой от тях не коментира ищецът да е претърпял вреди от бездействието на НС да предприеме действия съгласно чл. 22, ал. 4 ЗКС след решението на КС. Самото обявяване на дадена законова норма за противоконституционна и бездействието на НС съгласно чл. 22, ал. 4 ЗКС не води автоматично като резултат до възникване на право на обезвреда за всички правни субекти, засегнати пряко или косвено от тази норма, а е необходимо доказване настъпването на непосредствени вредни последици, което в настоящата хипотеза не се установява. Ето защо, съдът намира, че ищецът няма право на обезщетение от неизпълнение на това задължение на НС, доколкото не е доказано настъпването на вреда в резултат от него.

Ищецът претендира обезвреда и от бездействието на държавата да отстрани констатираното нарушение на чл. 6, пар. 1 от ЕКЗПЧОС, признато с Решението на ЕСПЧ от 21.06.2018г. Не е спорно, че Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи е ратифицирана със закон, приет от Народното събрание на Република България на 31.07.1992г. и обнародван в ДВ, бр. 66/1992г., като съгласно пар. единствен от ЗР законът влиза в сила от обнародването му в ДВ. Съгласно чл. 5, ал. 4 КРБ, след ратифицирането, обнародването и влизането в сила за Република България на ЕКЗПЧОС, тя е част от вътрешното право и има предимство пред тези норми от вътрешното право, които ѝ противоречат. Съгласно чл. 46, пар. 1 от Конвенцията, висогодоговарящите страни се задължават да изпълняват окончателните решения по същество на Съда по всяко дело, по което те са страна. Следователно, решенията на ЕСПЧ са задължителни за страните по Конвенцията, включително Република България. След като с Решение от 21.06.2018г. ЕСПЧ е приел нарушение на чл. 6 от Конвенцията, извършено от страна на Република България чрез ограничаване възможността на жалбоподателите да бъде разгледана законосъобразността на наложените им административни наказания поради необжалваемостта на наказателни постановления, издадени по ЗДвП, с които са наложени глоби до 50лв., Държавата е трябвало да предприеме мерки, с които да преодолее констатираното нарушение на Конвенцията. Чл. 13 от Конвенцията предвижда, че всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в тази Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции. От това следва, че Държавата е длъжна да създаде механизъм, чрез който лицата, чиито права са били нарушени и това е установено от ЕСПЧ, да предприемат действия по тяхната защита. Неизпълнението на това задължение, подобно на бездействието по чл. 22, ал. 4 ЗКС, представлява противоправно поведение по същите съображения, тъй като Конвенцията дори има превес над националното законодателство. В случая, ответникът, чиято е доказателствената тежест, не установява да е предприел действия, чрез които да е осигурил възможност на лицата, чиито права са били засегнати от посочената национална норма, да ги защитят посредством предвидени ефикасни правни средства. Вярно е, че от страна на Народното събрание са

приети изменения в ЗАНН, публикувани в брой 109/22.12.2020г. на Държавен вестник, чл. 70, ал. 2, т. 6 от които предвижда, че административнонаказателното производство подлежи на възобновяване, когато с решение на Европейския съд по правата на човека е установено нарушение на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, което има съществено значение за преписката или делото. Тази норма обаче влиза в сила една година след обнародването ѝ според пар. 51 от ПЗР, като на същата не е придадено обратно действие, тоест тя действа занапред. Съгласно чл. 14, ал. 1 от Закона за нормативните актове, обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба, каквато в случая липсва. Тоест, с тези изменения не са уредени отношения, които са възникнали до влизане в сила на нормата, а ищецът е бил санкциониран за деяние, извършено през 2010г. – много преди измененията в ЗАНН. Съдът приема, че след решението на ЕСПЧ, с което е установено нарушение на чл. 6, пар. 1 от Конвенцията, ищецът не е разполагал с правно средство, с което да защити правата си – към този момент не е действала норма, която да предвижда възобновяване на административнонаказателното производство или друг механизъм за преразглеждане на случая, който да му гарантира възможността да защити правата си, включително да оспори законосъобразността на издаденото наказателно постановление и наложеното с него наказание. Това бездействие е противоправно, тъй като за Държавата съществува задължение да създаде и поддържа ефикасни правни средства за защита правата и свободите на гражданите, произтичащи от Конвенцията – чл. 13. След като в случая това не е сторено, Държавата носи отговорност за вредните последици, които са настъпили за правните субекти вследствие на това неизпълнение.

Ищецът в производството твърди, че е претърпял неимуществени вреди в резултат от това неизпълнение, изразяващи се в стрес, загуба на доверие в качеството и ефективността на законодателния процес, разочарование, безсилие, че не е могъл да постигне справедливост и да докаже правотата си, понижено професионално самочувствие, унижение, потиснатост. За установяване наличието, характера и обема на преживените негативни емоции, по делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели.

Свидетелят Л. П., която се намира във фактическо съжителство с ищеца, посочва, че тъй като ищецът не успял да обжалва наложено му наказание глоба през 2010г. в България, се обърнал към съда в Страсбург, който през 2018г. постановил решение, което било в негова полза. Ищецът помислил, че ще успее да възобнови производството след решението на ЕСПЧ, но това не се случило, тъй като Прокуратурата отказала. След това изведнъж се затворил в себе си, като се случвало, когато са в компания, да спомене как се очаква от него да защитава някого като адвокат, след като дори себе си не може. Ищецът унивал, като считал, че никой няма да му се довери. Имало промяна в закона, но ищецът останал разочарован, дори станал агресивен, тъй като тя не засягала хората, които „са имали такива проблеми преди това“. Свидетелят посочва, че към днешна дата ищецът си позволявал

да блъска и чупи и се стараел да отклони темата, не бил напористият адвокат, с когото се запознал, като свидетелят го отдава само на този случай, който го засягал лично. Посочва, че след като нашумял с успеха в Страсбург, започнали да го търсят повече клиенти, но въпреки успехът, ищецът се затворил в себе си и пострадало самочувствието му.

Свидетелят Н. М., който се намира в приятелски отношения с ищеца, разказва, че се познават от деца и се чуват редовно. Ищецът му разказал, че е много разочарован от това, че не може да влезе в съдебна зала и да изложи своите аргументи, свързани с наложеното му наказание. Чувствал безсилие и безизходица, че не му е осигурен ред за това, като това прераснало в съмнение в собствените му качества. Идвало му да си счупи адвокатската карта, тъй като не можел да помогне на себе си, а какво оставало да помага на другите. Иначе бил доста борбен човек и не приемал неправдата. Посочва, че след случая ищецът не останал без работа и продължил да практикува като адвокат. Водил и други дела в ЕСПЧ, като по принцип бил много емоционален и винаги искал да постигне добър краен резултат. Процесният случай коментирали по-често през 2018г.

Съдът намира, че от събраните гласни доказателства може да се изгради извод, че неосигурената възможност на ищеца да се защити срещу издаденото наказателно постановление след решението на ЕСПЧ е повлияло негативно в емоционалната му сфера. Същият е изпитал стрес, безсилие и разочарование, което е обичайно, предвид очакванията, които всеки човек има при положително за него решение, с което е установено нарушение на правата му. Установява се, че след решението на ЕСПЧ – от 27.06.2018г. до 23.05.2019г., когато е подал жалбата до зам.-главния прокурор, ищецът е предприел активно поведение, с което е поискал последователно от Прокуратурата да инициира възобновяване на административнонаказателното производство, което му е отказано. Това показва една трайност в поведението на ищеца и желанието му да успее да защити правата си. Съдът намира, че негативните изживявания, включително въздействието върху професионалната му дейност и създаденото у него чувство за безсилие, се намират в пряка причинно-следствена връзка с бездействието на държавата. Не намира обаче за достоверни сведенията на свидетеля П., че само този случай му влияе, че само този случай го прави агресивен, предвид че ищецът упражнява адвокатска професия и ежедневно се сблъсква с различни казуси и проблеми на хората, които несъмнено повлияват на настроението му, а и като се има предвид, че това лице се намира във фактическо съжителство с него и съответно се явява заинтересовано съгласно чл. 172 ГПК. Също така, подобни сведения не се изнасят от другия свидетел М., който се намира в близки приятелски отношения с ищеца и се чуват често. Същият акцентира върху създаденото у него усещане за разочарование и безсилие, което съдът намира за нормално следствие от създалата се ситуация – лице с юридическо образование, успяло да установи нарушение на правата си в ЕСПЧ, да не може да реализира правото си на защита в Република България поради липса на изграден механизъм за това. Отделно, свидетелят посочва, че ищецът по принцип е много емоционална личност и влага тази емоционалност във всички дела,

които води, като е водил и други дела в ЕСПЧ, а не само процесното.

При горните обстоятелства, съдът намира, че по делото е установен фактическият състав на напозволеното увреждане, като държавата отговаря за бездействието на нейните органи. Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. По принцип тези вреди нямат паричен еквивалент, но законодателят е предвидил, че при настъпването им се дължи компенсаторно обезщетение в пари. Съгласно разясненията, дадени в ППВС № 4/1968г., понятието „справедливост“ не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. При определяне конкретния размер на дължимото обезщетение, съдът съобразява преживените от ищеца чувства на безсилие и разочарование, предприетите от него действия и тяхната продължителност, упражняваната от него професия и периода, през който са настъпили в неговия живот и професионалното му развитие. Също така, съдът съобразява, че като борбен човек, желаещ винаги да постигне правдата (според показанията на св. М.), самото признание със съдебно решение за извършено от страна на Държавата неправомерно деяние има съществено отражение и силен емоционален отзвук у лицето, чийто правата са накърнени. Това е съобразено и от ЕСПЧ в решението от 21.06.2018г., където изрично е прието, че установяването на нарушението само по себе си е достатъчно справедливо обезщетение за понесените от жалбоподателите нематериални вреди и не е присъдено парично обезщетение. Съдът намира, че по отношение на ищеца, който е дипломиран юрист и практикуващ адвокат, самото осъждане на държавата би имало най-важно значение и би създавало чувство на морална удовлетвореност.

С оглед на всички тези обстоятелства, настоящият съдебен състав намира, че справедливото обезщетение следва да бъде определено на 1000лв., като до този размер искът за главното вземане се явява основателен, а за разликата до пълния предявен размер от 6000лв. подлежи на отхвърляне. Върху сумата следва да бъде присъдена и законната лихва за забава от 22.06.2018г. (денят, следващ решението на ЕСПЧ), доколкото противоправното поведение на ответника се изразява в бездействие, което започва от този момент, а съгласно чл. 84, ал. 3 ЗЗД при задължение от непозволено увреждане, длъжникът се смята в забава и без покана.

По разноските:

При този изход на спора, право на разноски имат и двете страни.

Ищецът е сторил разноски в размер на 240лв. за държавна такса, от които следва да му е присъдят 40лв. Представляван е и безплатно от адвокат, като се претендира адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗАДв., каквото следва да бъде присъдено в размер от 400лв. на адв. А. С..

Ответникът не е доказал разноски, а претендира юрк. възнаграждение, на каквото има право, доколкото е представляван от юрисконсулт, като на основание чл. 78, ал. 8 ГПК съдът определя такова в размер от 100лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Република България, представлявана от министъра на финансите, **да заплати на** К. Д. Г., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, на основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД сумата от **1000,00 (хиляда) лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие от бездействието на ответника да приеме вътрешноправни средства, чрез които да осигури изпълнение на решението от 21.06.2018г. на ЕСПЧ по делото „Г. и други срещу България“, с което е признато нарушение на чл. 6, пар. 1 от ЕКЗПЧОС, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 22.06.2018г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **40,00 (четиридесет) лева**, представляваща сторени по делото разноски за държавна такса, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 1000,00 (хиляда) лева до пълния предявен размер от 6000,00 (шест хиляди) лева, както и за присъждане на обезщетение от неизпълнение на задължението по чл. 22, ал. 4 от ЗКС след постановяване на Решение № 1/01.03.2012г. по к. д. № 10/2011г. на Конституционния съд на Република България.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв. Република България, представлявана от министъра на финансите, **да заплати на** адв. А. В. С., личен № *****, с адрес: /населено място/, сумата от **400,00 (четиристотин) лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за извършено безплатно процесуално представителство на ищеца.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК К. Д. Г., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, **да заплати на** Република България, представлявана от министъра на финансите, сумата от **100,00 (сто) лева**, представляваща юрк. възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в **двуседмичен** срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____